Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως (Ματθ. α΄ 1-25)
24 Δεκεμβρίου 2006

Βρισκόμαστε στὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης καὶ οἰκουμενικῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Αὔριο ἑορτάζουμε τὴν ἐγκόσμια παρουσία, τὴ γέννηση στὴ Βηθλεὲμ τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἴμαστε μάρτυρες τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ. Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα μὲ διάφορους τρόπους, εἴτε ἄμεσα εἴτε ἔμμεσα, ἑορτάζει τὰ Χριστούγεννα.

Ἀνατρέχοντας στὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου στὸ σημερινὸ Εὐ-αγγέλιο, στεκόμαστε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ ὁ ἱερὸς συγγραφέας μᾶς περιγράφει τὸ γεγονὸς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Νὰ τί ἀναφέρει: «Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγινε κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο».

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ξεκινάει νὰ καταγράφει τὸ γεγονὸς μὲ ἕνα λιτὸ καὶ ἁπλὸ τρόπο. Τόσο λιτὸ καὶ τόσο ἁπλό, λὲς καὶ περιγράφει κάτι συνηθισμένο καὶ καθημερινό, ἀνθρώπινο. Λὲς καὶ τέτοια γεγονότα συμβαίνουν πολλὲς φορές.

Ἐτοῦτος ὅμως ὁ λιτὸς καὶ ἁπλὸς τρόπος ἐκφράζει τὸ γνήσιο καὶ τὸ αὐθεντικό. Δίχως τὴν ἀνθρώπινη ἐπέμβαση καὶ δίχως προσπάθεια ἀλλοιώσεως τῆς ἀλήθειας. Δὲν ἔχει τὰ φτιασιδώματα τὰ ἀνθρώπινα μήτε τὰ παραγεμίσματα καὶ τὰ παχιὰ καὶ ἀνούσια λόγια. Γιατὶ ὅλ᾽ αὐτὰ εἶναι ψεύτικα καὶ ἀπατηλά.

Ἀνεπιτήδευτος ἡ περιγραφή· γνήσια καὶ αὐθεντικὴ ἡ παρουσίαση· ἐλάχιστη ὡς καὶ μηδαμινὴ ἡ ἀνθρώπινη ἐπέμβαση, δίχως ὄχληση καὶ ἀλλοίωση τοῦ περιεχομένου τῶν γεγονότων.

Μά, ἂς παρακολουθήσουμε τὴν περιγραφὴ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου παρὰ κάτω: «ὅταν ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μαρία, ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Ἰωσήφ, προτοῦ συγκατοικήσουν ὡς σύζυγοι, βρέθηκε ἡ Μαρία ἔγκυος μὲ τὴ δημιουργικὴ ἐπενέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Δὲν θὰ μποροῦσε ἴσως πιὸ λιτὰ καὶ πιὸ ἁπλὰ νὰ περιγραφεῖ ἕνα τόσο σημαντικὸ γεγονός, δηλαδὴ ἡ ἐγκόσμια παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἱερὸς εὐαγγελιστὴς τονίζει μὲ σαφήνεια ὅτι ἡ κύηση τῆς Θεοτόκου Μαρίας ἦταν ἀπὸ τὴ δημιουργικὴ ἐπενέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δὲν χωρεῖ λοιπὸν καμμία ἀμφιβολία πὼς ὁ Χριστὸς γεννιέται ἀπὸ τὴ Θεοτόκο ὡς ἄνθρωπος καὶ μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀποκαλύπτεται ἡ Θεότητά Του.

Στὸν προβληματισμὸ δὲ τοῦ δικαίου Ἰωσὴφ μπροστὰ στὸ γεγονὸς τῆς κυήσεως τῆς Θεοτόκου, παρεμβαίνει ὁ Ἄγγελος, ποὺ τὸν πληροφορεῖ γιὰ τὴν ἐπέμβαση τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ τοῦ ἐπισημαίνει τὸν λόγο τοῦ προφήτου Ἡσαΐου ποὺ ἀναφέρει· «ἰδοὺ ἡ παρθένος ποὺ δὲν γνώρισε ἄνδρα, θὰ συλλάβει καὶ θὰ γεννήσει υἱό· καὶ ὅσοι θὰ πιστεύσουν σ᾽ αὐτὸν θὰ τὸν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ, ποὺ σημαίνει ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας».

Ἔτσι ἠρέμησε ὁ δίκαιος Ἰωσήφ. Παρέλαβε στὸ σπίτι του τὴ Θεοτόκο Μαρία καὶ δὲν εἶχε ποτὲ συζυγικὲς σχέσεις μαζί της. Αὐτὴ δὲ ἐγέννησε τὸν μονάκριβο υἱό της καὶ τοῦ δόθηκε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς.

Ἀναλογιζόμενοι τὸ μέγιστο καὶ ἀνεπανάληπτο γεγονὸς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, αἰσθανόμαστε πὼς ἐτοῦτο τὸ φαινόμενο ἀνθρωπίνως εἶναι ἀδύνατο νὰ καταγραφεῖ. Πόσο λίγα καὶ πόσο ἀδύναμα εἶναι τὰ ἀνθρώπινα λόγια, ὅταν καταπιάνονται μέ τέτοια θεϊκὰ γεγονότα! Καὶ πόσο λειψὰ καὶ λυμφατικὰ νὰ περιλάβουν τὰ μεγάλα οὐράνια πράγματα!

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πόσο μεγάλη συγκατάβαση θεϊκὴ νὰ χωρέσει τὸ μέγεθός Της στὰ ἀνθρώπινα μέτρα! Ἀδειάζει ὁ Χριστὸς τὸ μεγαλεῖο Του καὶ κατεβάζει τὴν οὐράνια δόξα Του, γιὰ νὰ συγκατοικήσει μὲ τὴν ἀνθρώπινη μικρότητα. Προετοιμάζει μὲ τὴ δική Του κάθοδο τὴ δική μας ἄνοδο καὶ τὴ συμμετοχή μας στὴν οὐράνια πολιτεία Του!

Ὁ ἱερὸς ὑμνωδὸς τῆς ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκφράζεται ποιητικὰ γιὰ τὸ γεγονὸς καὶ διατυπώνει τὰ ἐρωτήματά του, ποὺ πάντως δὲν μποροῦν ἀνθρωπίνως νὰ ἀπαντηθοῦν. Λέγει λοιπὸν ὁ ὑμνωδός: «Ἐκεῖνος ποὺ δὲν χωράει παντοῦ, πῶς χώρεσε στὴν γαστέρα; Ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται στοὺς κόλπους τοῦ Πατέρα, τώρα πῶς θὰ χωρέσει στοὺς κόλπους τῆς Μητρός; Αὐτὸς ὁ δίχως σάρκα, πῆρε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ ἔγινε γιὰ ἐμᾶς ὁ Ὑπάρχων, ἔχοντας ἐπάνω Του καὶ τὴ θεϊκὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση...».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀκούσαμε ὅλοι τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο νὰ μᾶς ἀναφέρει πώς «ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγινε κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο». Καὶ στὴ συνέχεια μᾶς περιγράφει μὲ τὸν ἀνθρώπινο λόγο τὸ κοσμοσωτήριο γεγονὸς τῆς Γεννήσεως. Καὶ ὅλ᾽ αὐτὰ καλὰ καὶ σωστά. Μὰ ἆραγε φτάνουν μονάχα ἔτσι, ὡσὰν μιὰ ἱστορία, νὰ μᾶς διασώσουν; Φυσικὰ ὄχι! Τότε, τί χρειάζεται λοιπόν;

Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ καταλάβουμε μιὰ γιὰ πάντα πὼς ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἕνας φιλόσοφος μήτε σπουδαῖος διδάσκαλος. Δὲν εἶναι ἕνας πολιτικὸς ἡγέτης μήτε ἕνας

κοινωνικὸς ἐπαναστάτης. Τίποτε ἀπ᾽ ὅλ᾽ αὐτά. Εἶναι ἀσυγκρίτως κάτι πολὺ περισσότερο, γι᾽ αὐτὸ καὶ δὲν ὑπάρχει μέτρο σύγκρισης. Γιατὶ εἶναι ἐπάνω ἀπ᾽ ὅλ᾽ ἐτοῦτα τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ ἐγκόσμια. Εἶναι ὁ Ἐμμανουήλ, ὁ Θεὸς μαζί μας. Καὶ ὅταν εἶναι ὁ Θεὸς μαζί μας, τότε ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε τὰ ἀδέλφια Του, μετέχουμε τῆς δικῆς Του δόξας καὶ τιμῆς!

Ἀρχιμ. Ν.Π.